

kérte, de azt se adták neki. Aztán marokra ragadta a sok holtstzenet s azokkal a mellére vett piros keresztet festegette feketére.

Ez alatt nyugszik az ő szíve, Birtalan Gáspár teljes magában és a tizenkét ibolya. Az a végzetes virágoskert, amit a legény vízióban meglátott az este.

Üszkөн ülvе védi most Simó Anna, s még sírni se tud, se ő, se más, pedig az Isten, ki a derült égből lenyujtja most a kezét s megmossa azt a ház kormában, jól láthatja, hogy siratnivaló a székely.

(New-York, 1925 október.)

Tamási Aron.

ÖRÖK TALÁLKOZÁSOK.

Csendes papyrusokról nézel álmadozva,
Te vagy a rajz, a nagy zafir szemek.
Elmult életek vándora én is, s most
Találkoztam veled.

Emlékszem még távol rémlő vizekre,
Zúgásokra, mint a Nilus-moraj.
Barnán, aranylón állt a lány a parton,
A szfinx. Te, ez a haj.

Sodort tovább a szél a mongol pusztán,
De megjöttem és felismertelek.
Elárult a mosoly, az ajk, e vésett
Bús hieroglif-jegyek.

S az évezred pár órát ad pihenni,
Vad ciklonon kis tűnő tűnemény,
És majd ellobban egy őszvégi éjbe
A láng az ég ivén.

És újra messze. Külön, magános sirgödörbe,
Te arccal keletnek, az a hazád,
És én távol lekötözve, s kiáltom
Prometheus jáját.

Mészáros Sándor.